

pa mu reče: „No zdaj pa že znaš igrati“ in gre dalje. Najde lisico, ki bi rada kure dobila, ki je bilo na drevesu, ter ga poprosi, da bi jo vzdignol do kureta. Hergaduša prinese vrv, jo priveže lisici okolo vratu, gre na drevo in priveže lisico za vejo, da je visela, on pa gre dalje in najde kobilo, ki je imela srab, ter ga poprosi, da bi jo ozdravil. Hergaduša prinese (jesiba) kisa, ter polije z njim kobilo, da je bolečine se začela po zemlji valjati. Hergaduša gre dalje in najde zajca pri plotu, ki bi rad šel v vrt po zelje. Zajec prosi pomoči. Hergaduša vzdigne plot, ko pa je je zajec že imel glavo v ogrado, spusti on plot zajcu na vrat, potem pa se na piščalko igraje vrne domov.

Med tem pa so se medved, lisica, kobila in zajec bolečin rešili, se zbrali, in so šli skupaj nad Hergadušo.

Vendar poprej so se hoteli prepričati, kaj da Hergaduša dela? Medved pogleda skozi okno, ko pa vidi, da Hergaduša štor kala, se vstraši in odbeži. Zdaj gre lisica gledat skoz okno; ko pa vidi, da je imel Hergaduša vrv v rokah, odbeži. Ko še je tudi kobila skozi okno pogledala in videla, da ima Hergaduša kis in je odbežala, zadnjič se je tudi zajec žalosten skril. Hergaduša pa je mirno živel in si rad na piščalko igral.

Tudi v Ormož sem nekoliko na svojem potovanju pogledal in zopet mi je dobro prišla povabitev dijaka, s katerim sem se v Ormož sešel. Tudi jegovi starši so me gostoljubno sprejeli. Drugi dan potem, ko sem se pri g. K. v Pavlovcih dobro zabavljaj, sem se dalje napotil. Brod ormoški me je hitro na Hrvaško zemljo zanesel in pozdravil sem Hrvaško, kolikor sem mogel srčno, saj so Hrvatje naši bratje. Jezik še mi ni bil nerazumljiv, kajti na meji še se ne pozna razloček mnogo. Mahnem jo proti Križovljanskemu gradu in od tod dalje proti Halozam. K sreči je bila na Štajerskem kontumacija zoper pse, ali kakor je na voglji neke hiše bilo zapisano zoper „pase“. Na Hrvaškem me je marsikteri pes prišel povohat, ali bi bil pravi ali ne, vendar mi je vsak zobe pokazal, kakor bi me hotel nazaj zagnati na Štajersko. Po precej dolgem hojenju sem prišel v Haloze. „Z hriba v grabo in iz grabe v hrib“ se je reklo in korakal sem, kakor Brenceljnov Pavliha, kajti marelo sem imel, dalje in dalje, dokler me tema na Hrvaškem ne vjame. V Halozah sem občudoval marljivost tamošnjih prebivalcev in dasiravno ubožni, so vendar veseli. Tu in tam mi je veselo donela ktera pesnica na uho in donela z hriba v dolino in se po dolini dalje razlegala. Z žlahtnimi goricami obraščene Haloze bi bile zaklad Štajerske in Hrvaške, ko bi neusmiljena toča jih skoraj vsako leto ne pustošila. Ravno je solnce zahajalo ko sem z hriba v dolino šel in to je bil prijeten pogled. S pesnikom sem vskliknil: „Glejte že solnce zahaja, skorej za goro bo šlo!“ in urnih korakov sem premeril dolino, ali

ko sem na drugi hrib prispel, se je že solnce skrilo. — Kje sem ta večer spal, nečem povedati, saj vsakemu vrstice „v kaki listjak spat beži“, že povedo. Razločeč je leta, da sem si jaz za prenočišče skrbel, ali dobil ga nisem. — Popotnik, kateri je že kedaj zabredel v „mjesto Macelj“ ne more dopovedati, kako je pot dolgočasna, posebno znajo o tem dosta povedati romarji, ki hodijo „k Majki božji“, ali na Bistrico. Iz Haloza sem dospel v Trakoštanj, prijeten kraj na Hrvaškem. Skozi „mjesto“ drži velika cesta in na majhnem hribu je beli lep gradič, obdan s hosto. Spodaj pa je mlin na jezeru, kjer deske žagajo. Odtod do „mesta Macelja“ se vleče hosta, dolga in široka in v hosti je velika cesta. Po tej poti toraj sem moral se napotiti, ali kaka je bila ta pot, menda še bujša, kakor v Macelji. Na obeh straneh hosta in visoki tudi s hosto obraščeni hribi. Le tu in tam sem našel človeka, ktereга sem si vsakega skoraj plašno ogledal. Ali obadi in muhe so me nadlegovale, da je bilo strašno. Jezen na nje sem napravil sršena:

Vsaki tujec, ki Slovence zaničuje,
Dasi on le kruh mu prideluje;
Naj plodit gre v Macelj muh,
Da si služi sam svoj kruh.

(Dalje prihod.)

Smešničar 2. Pri sodnji se je zatoženec izgovarjal s tem, da je takrat, ko je hudodelstvo storil, bil pijan. Nato ga vpraša sodnik: „Koliko ste ga spili?“ Zatoženec: „Sedem litrov.“ Sodnik: „Kdo bo to pričal Vam?“ Zatoženec: „Krčmar, ki jih ima še vseh s kredo na vrata zapisanih.“

Brencelj.

Razne stvari.

(*Svitli cesar*) so za stavljenje šolskega poslopja pri sv. Vrbanu nad Ptujem darovali 200 fl.

(*Prestavljen*) je slovensčine nevešči sodnijski adjunkt Fr. Rumpler iz Rogaca v nemški Köttschach na Koroškem. Srečno!

(*Umrli*) je v Celji e. k. sodnijski svetovalec A. Pramberger, star 67 let.

(*Pomilostili*) so svitli cesar 19 kaznjencev v Karlavi v Gradci zaprtih.

(*„Mir“*) novi slovenski list za Korošce izišel je v prvi številki. Moramo reči, da je izvrstno sestavljen, kar smo itak uže pričakovali zaslišavši, da je znani rodoljub g. And. Einspieler urednik. List bode veliko koristil. Rodoljubi vseh slov. pokrajin so prošeni nekaj goldinarjev darovati, da se več listov po Koroškem porazdeli. List velja samo 1 fl. in izbaja 2krat na mesec, podoben Slov. Gospodarju.

(*Nemčur prusak v luknjo djan*) je v Hrastniku kot ravnatelj Ihne znani mož, tisti, ki je Brandstetterjeve cink-rude cenil na 1.100.000 fl. tako, da je liberalna prejšnja vlada posodila 60.000 fl. in zgubila. Ta človek je visoko zava-

rovati dal svojo fabriko za narejanje barv in užgati. Sedaj čepi pa prusački ptič, ki je v Ojstrem črno-belo srako t. j. zastavo razobesil, v kajbi pod ključem, da ga postavijo pred sodnike. Celjski njegovi prijatelji višji rudarski svetovalec Riedl, ravnatelj Pogatschnigg, Jožef Rakusch . . . zatopljeni so v veliko žalost!

(„Sodnijiki vkrāj“) glasijo se v zadnjem „Sl. Gosp.“ omenjeni napisi. Ti se pa ne nahaajo samo po Višnjeveški, ampak tudi po Vojniški, Škofljeveški in znabiti še po kateri dragi občini? Vaš „Martin štavec“ se je bil onaj menda pozabi zmotil, zato bo pa dnes bolj pazil?

(Strašno sklat) je nekdo mladega Blaža Rančigajevega v Priboldu, ko je po noči konje napajal. S polenom mu je glavo skoraj celo razbil. Zločince je baje mladi Jožef Benedekov.

(Po glavi udaril) in tako omanil ter nekaj tobaka vzel je nek hudobnež F. Pokrivaču, nagonjaku v Novačku blizo Središča.

(Kurz za babice) začne se v Gradci dne 1. februarja.

(Dražbe) 16. jan. Anton Stipčič 693 fl. v Šmariji, Jož. Stropnik 3280 fl. v Šoštanji, 20. jan. Marija Sorko v Drenskem rebri 216 fl. in Martin Pajk 341 fl. v Kozjem, 25. jan. Al. plem. Kriehuber v Mariboru 5892 fl. 26. Ant. Potočnik 2010 fl. v Rogaci, 30. jan. Anton Sailer 4004 fl. v Ptui.

Loterijne številke:

V Trstu 7. januarja 1882: 2, 27, 1, 17, 78.
V Linci „ „ 86, 28, 7, 87, 83.

Prihodnje srečanje: 21. januarja 1882.

Karl Gregel,

klepar (Spengler) v Ormoži

naznanja p. n. občinstvu, da je od gosp. Pitaka kupil

kleparski obrt,

se nastanil v Ormoži, ter priporoča vsakovrstno kleparsko blago in galanterijske reči v velikej množini, prevzema vsako kleparsko delo doma kakor tudi drugod, pokriva turne, stavlja strelovode, prevzema vsakovrstno steklarsko delo, prodaja steklo, steklenice, barve in lake in prevzema vse vrsti popravke po najnižej ceni.

1—3

1—2

Oznaniilo.

Zadevno sprejetje 10 mladih ljudi za izvežbanje v sadje- in vinorejstvu na deželnej sadje- in vinorejske šoli v Mariboru naj se prošniki oglašijo pri ravnateljstvu v Mariboru do 20. februarja 1882. Več pové štev. 1. „Slov. Gosp.“ od 5. jan. 1882. V Gradci meseca dec. 1881.

Deželni odbor.

Ponudba.

Kuča broj 523 u Varaždinu, najprikladnija za stan jedne obitelji, zastojeća iz 6 sobah, podruma i suše onda priležeći vrt, prodaje se dobrovoljno uz vrlo povoljne uviete.

Poblizje može se saznati kot Sime Bogdanovića v istoj kući.

1—3

3—3

Naznanilo.

Podpisani spoštovanemu občinstvu naznanjam, da prevzamem s 1. jan. 1882 g. Žimnjak-ovo kovačnico v studenčni ulici (Brunngasse) v

— Celji —

na svojo roko. Priporočujem se vsem, da me z obilnimi naročili počastijo, ter obljubim, da si bodem čez vse prizadeval, vsakemu hitro, dobro in kolikor mogoče po ceni postreči. Tudi ozdravljam vse zvonajne in znotrajne bolezni pri domači živini, ter prosim, da se tudi vsi tisti, katerim domače živinče kakorkoli zbolijo, zapuho do mene obrnejo.

Ignac Praprotnik,

diplomiran kovač podkovstva in živinozdravnik.

Priznано izvrstne prave

voščene sveče

iz garantirano nepokvarjenega čebelnega voska ponudijo

P. & R. Seemann

v Ljubljani.

3—5